

VUSLAT

Vuslatın batın ve zahiri, altı ve üstü, ruhu ve cismi, Habib-i Ekrem ve Rasül-i Muhterem Efendimiz (s.a.v) tarafından belirtirdiği üzere “Kur’an ahlakıyla ahlaklanmaktan ibarettir.” Bunun dışında kalan her söz ve davranış ise, nefsin yanılması veya şehvet yoluyla ruha doğru yol bulan kulaktan duyma şeyleri. Buna dūçar olan kişi, sözü Şeriat-ı mutahhara’nın mihenk taşına vurmadığı için, bu sözün, ruhun varidatından olduğu zanneder. Böyle olunca da dereceleri keşfedemez.

Bazen bu, vecd halinin galebesi, şaşkınlık veya nefsani istek ve arzulara uygun olduğu için, ya da hasımla münazaa etmekten (tartışmak) dolayı meydana gelir.

Bazen de, şuurun kaybolmasından ileri gerir. Eğer şuursuzluk hali devam ederse, o zaman teklif söz konusu olmadığı için mazeret geçerli olur. Muaheze edilmese bile, kendisine tabide olunmaz. Ne zaman şuursuzluk kalkar, akıl ve şuur o kişiye teniden davet ederse edep şartlarını yerine getirmeli, içinde bulunduğu durumun hakikatini ortaya koymalı ve bu ibtiladan dolayı kendisini levh edip azarlamalıdır; yani kendisini sorgulayıp hesaba çekmelidir. Bu işin hakirliğini ve basitliğini, sarhoşluk sebebiyle emre muhalefet ettiğini insanlara bildirmelidir.

Bu hal, bazen de hususi durumlarda ortaya çıkar. Bazı ayetlerin sırları kendisine gösterilen kişi, kaşif-i hakikiyle (Allah) terakki edemiyerek yanılığa düşer. Bu durumda akıl ne yapacağını bilemez ve şaşalamaya başlar. Bu durum nefsin de hoşuna gittiği için, ağızdan ölçülü ve tartılı sözler yerine uygun olamayan sözler çıkar.

İşte bu mütela olan zavallı da müşahede ettiği şeylerin mevcudiyetini kendisinden zanneder(işte bu onun yanılığıdır.)